

Kartičky

Narazila jsem na ně, když jsem cosi hledala. Už ani přesně nevím, kdy a od koho jsem je dostala. Kartičky mají tvar obláčku, jsou na nich afirmace a sada se jmenuje Myšlenky síly (Louise L. Hay). Nikdy dřív jsem se jimi nezabývala, ale teď jsem si řekla, že si jednu kartu sejmu a podívám se, co se mi nabídne. Stálo tam:

Mám svobodu vytvářet krásné myšlenky.

SWOBODA JE MÝM BOŽSKÝM PRÁVEM.

Odpoutávám se od minulých omezení a vstupuji do svobody. Stávám se vším, k čemu jsem byla stvořena.

Zaujalo mě to a přečetla jsem si to nahlas. Líbilo se mi to tak, že jsem vytáhla diář, který jsem si koupila z kraje roku s tím, že do něj budu zapisovat minimálně počasí a své výpravy za snímky pro fotoseriál v kraji víly Netřebky. Diář byl pochopitelně prázdný, protože dobrých úmyslů mívám vždy víc než dost, ale systematickosti se mi obvykle nedostává. Opsala jsem si text a připojila pár slov o teplotě, tlaku, rosném bodu a stavu myslí.

Další kartička mi hlásila, že MINULOST JE PRYČ a že je zde nový den. Takový, jaký jsem ještě nezažila. Zase jsem si to zapsala i s dalšími poznámkami a kupodivu v tom pokračuji už víc než týden. Ráno si kartičku přečtu a snažím se uchovat tu myšlenku v hlavě, večer si ji zapíšu, přičemž občas trochu zápolím s vlastní nedůsledností a únavou, protože sem tam uvíznou u šití přes půlnoc, a to se pak už moc psát nechce.

Nevím, na jaká další sdělení narazím. Také nepochybuji o tom, že podobných sdělení a pravd je na světě nekonečně mnoho a že některým lidem přijdou směšná, nebo jim nic neřeknou. Nezaujmou je a nezajímají je, stejně jako tehdy nezajímaly mě. Nahlédla jsem, přečetla a odložila. Možná ale teď nadešel jejich čas. Možná mám teď trochu času na to, abych si ty texty

nahlas přečetla a zamyslela se. Nebo si ten čas chci udělat.

Sdělení na kartičkách nejsou nic převratného, ale je to něco, co si mnozí běžně neuvědomujeme. Zvláště my, kteří jsme vyrůstali v té době a byli formováni výchovou, která vycházela z obav, co by tomu ostatní řekli. Která nás ubezpečovala, že cíl, který jsme si zvolili, je příliš velký. Že se na tu či onu školu nedostaneme a že to zaměstnání není pro nás. Neříkat, co si myslíme, neříkat, po čem toužíme, abychom nebyli směšní, nepokoušet se přeskočit svůj vlastní stín, aby, když se to nepovede, nebyla ostuda. Nevyčínat. Neprojekovat osobitost.

Nakonec z toho všeho ustrne člověk v přesvědčení, že svět je místo, kde se těžko dýchá a kde je lepší být schoulený a přihrbený. A že on sám musí existovat v daném řádu, kde jsou významy jasně dané. Že nesmí toužit a přát si, protože to je zbytečné. Je to, jako být zamotan v pavučině.

Možná i proto mi dlouho trvalo, než jsem pořádně pochopila snahy o svobodné školní vzdělání, které pomáhá dětem rozvíjet osobnost, objevuje jejich silné stránky a zvyšuje jejich sebevědomí. Než jsem pochopila výchovu založenou na respektu, vzájemné úctě a lásce. Ne, určitě nemám na mysli výchovu-nevýchovu bez daných hranic, založenou na opičí lásce, to je něco jiného.

Nyní v tom vidím budoucnost a přála bych si, aby co nejvíc dnešních dětí mělo možnost projít výchovou a vzděláním, které v nich ukotví přesvědčení, že dokážou zvládnout cokoli, když si to opravdu budou přát.

Pro mě jsou tu alespoň ty kartičky. Podstatné je uvěřit, že říkají pravdu. A pak to pravda bude.

OTEVÍRÁM ŽIVOTU NOVÉ DVEŘE. MINULOST JE PRYČ. VŠEHO JE DOST PRO VŠECHNY.

Vyšlo na Zvířetníku 13. 3. 2017

http://neviditelnypes.lidovky.cz/sila-pozitivni-afirmace-0wz-/p_zviretnik.aspx?c=A180312_2033_08_p_zviretnik_kosa

{fshare}